

Intézeti élet

Az alább közölt beszéd a Nigéria felszabadulásának tiszteletére rendezett ünnepségen hangzott el.

Elmondta J u n a i d u M a i n a, a Nigériai Diákok Egyesületének elnöke 1974. szeptember 28-án.

/A szerk./

Tisztelt megjelentek, kedves barátaim!

Nagy öröm számomra, hogy ilyen nagy számban gyűltetek össze, és külön szeretettel köszöntöm mindazokat, akik szívesen jöttek el ide, hogy velünk együtt méltóképpen megünnepelhessük hazánk függetlenné válásának 14. évfordulóját.

Hazánk 1960-ban szabadult fel az angol gyarmatosítás alól, és 1963-ban kiáltották ki a Nigériai Köztársaságok Szövetségét. A függetlenség kivívása után országunk számos megoldásra váró problémával állt szemben. A kezdetnél talán csak a folytatás volt nehezebb. Nigériát évszázadok óta a vallási és a törzsi ellentétek jellemezték, míg végül a sok megoldatlan probléma több évig tartó polgárháború után nyert megoldást.

1970-ben a háború után kezdődhetett meg csak országunk igazi fejlődése. A legfontosabb problémákat gazdasági téren kellett megoldanunk, hiszen a politikai függetlenség nem párosul gazdasági önállósággal. Pillanatnyilag a legfontosabb feladat a gazdasági önállóság megteremtése. Országunk természeti kincsekben rendkívül gazdag. Lehetőségeink tehát nagyok, de erőnkéből még nem telik arra, hogy ezeket a lehetőségeket megfelelően használjuk ki. Ezért kérjük a világ haladó országait, hogy támogassák a hasonló helyzetben levő fejlődő országok teljes függetlenségének kiharcolását, gazdasági önállóságának megteremtését.

Ezután a kis történelmi visszapillantás után engedjétek meg, hogy egy kicsit rendhagyó módon - az eddigi ünnepségektől eltérően - a néha talán a prospektusok szárazságával ható, sokak által ismert és hallott dolgok ismertetésétől eltekintsek, hiszen a tömegkommunikációs eszközök mind szélesebb elterjedésével egyre inkább szé-

lesedik, változik az ember világról alkotott elképzelése, felfogása. Akarva-akaratlanul tudomást szerez ezekről az eseményekről. Az itt ülők többsége pedig, azt hiszem, vagy rajtunk keresztül vagy más úton-módon tisztában van ezekkel a tényekkel.

Ezek előrebocsátása után szeretnék egy kicsit személyesebb jellegű, de nem csupán a saját, hanem csaknem valamennyi Magyarországon tanuló nigériai diák szemével élményeimről, tapasztalataimról, meglátásaimról szólni néhány szót.

Ezekről a dolgokról kevesebb szó esik, és úgy érzem, hogy ez megfelelő alkalom arra, hogy mindezt elmondjam.

Hadd kezdjem előlről!

Megérkezni egy olyan országba, amelyről majdnem csak annyit tudsz, amennyit a térkép elárul! Óriási izgalom, szorongással teli várakozás az egész utazás alatt! Vajon milyen a valóságban, és mennyire különbözik attól, ahogyan elképzeltem magamban? A megérkezés perceiben és azután is nemcsak a külföldieknek kijáró szokásos tisztelet, udvariasság fogad, hanem nagyon sok barátságos, segíteni akaró ember, akikkel nem sikerül egy szót sem váltani. Így a barátokat nagyon sokáig csak az Előkészítő Intézet többi külföldről jött hallgatói, valamint a honfitársak jelentik.

Nézelődés a városban. Jó lenne megszólítani valakit, elbeszélgetni vele, de hiszen alig tudsz egy pár szót. Mintha egy olyan miliőbe csöppentél volna, melyben - e számodra megtanulhatatlannak tűnő nyelv miatt - sokszor fogod magad nagyon egyedül érezni, és idegennek érezni az embereket. Az első szavak gyors elsajátítása után igyekszel kipróbálni is azokat, de az emberek kérdő, kissé sajnálkozó arckifejezése rádöbrent arra, hogy sajnos még mindig nem tudsz semmit, és képtelen vagy magad megértetni.

Új, eddig nem tapasztalt szokások. Kissé furcsán hangzik, de nagyon sok szó volt, amelyet csak megtanultam, de nem volt rá szükség, hogy használjam is, és csak itt kerültek először elő.

Az emberek mosolygó, érdeklődő, de kicsit zavaró pillantása, és sokszor bántó, sértő megjegyzései.

Azután, mikor kezdedbe kerül egy hazai újság, fénykép, füledbe jut ismerős, kedves, rég nem hallott dallam, amely azonnal valami hallatlan nosztalgiát ébreszt az emberben, valami szorongó érzés

vesz erőt rajtad, és legszívesebben az első adandó alkalommal hazautaznál. Ez nagyon gyakori, talán mindig visszatérő élmény, amíg az ember itt tartózkodik.

Az Flókészítő Intézetben töltött egy év után, mivel ezt sikeresen végeztem, lehetővé vált, hogy egyetemista legyek. Ismét egy csomó ismeretlen arc, akiket soha nem is láttam, és akik majd öt éven keresztül évfolyamtársaim lesznek. Miután nap mint nap találkoztunk, az ismerkedés nagyon könnyen ment, főleg nekünk külföldieknek, hiszen mindenki jóleső kedvességgel érdeklődött rólunk, és szinte néhány nap alatt megismertem mindenkit. Később aztán egyre fogyott azoknak a száma, akikkel minden nap beszélgettem. Lassan kialakult egy jó pár emberből álló baráti társaság, akikkel jól érzem magam, megértjük és segítjük egymást.

A szinte nap mint nap felmerülő problémákon pedig az egyetem tanárai konzultációk szervezésével, egyéni beszélgetésekkel igyekeztek segíteni, és ösztönzést, biztatást adni.

Végül hadd szóljak néhány szót az emberi kapcsolatokról. Az emberek egyik csoportja szívesen barátkozik velünk, de sajnos ezek a kapcsolatok nem minden esetben elégítik ki a szó igazi értelmében vett barátság fogalmát. Nagyon sokszor csak a közös szórakozások és más múltó emlékek azok, amelyek e kapcsolatokat táplálják és nem mélyebb érzelmek. Valahogy sokan ösztönösen olyan gondolkodás- és szokásbeli különbséget tételeznek fel, mely lehetetlenné teszi azt, hogy egy ilyen kapcsolat elmélyüljön.

Az emberek másik csoportját azok alkotják, akik sajnos képtelenek megszabadulni előítéleteiktől, akik görcsösen ragaszkodnak elgondolásaikhoz, akiket nem lehet meggyőzni, akik képtelenek tudomásul venni, hogy a fejlődés nálunk sem állt meg, hogy nem állt meg minden a kőkorszak szintjén. És valóban ezeknek az embereknek a gondolkodását átformálni egyik napról a másikra nem lehet.

És végül, de nem utolsósorban, itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak mindazoknak, de elsősorban az Művelődési Minisztériumnak, a Nemzetközi Diáklklubnak és KISz-Bizottságnak, mert mindig nagy megértéssel hallgatták meg problémáinkat, és messzemenően igyekeztek segítséget nyújtani ahol lehetett. De azt hiszem ezt mi sem illusztrálja jobban, mint az, hogy nélkülkük ez a mai műsor nemigen születhetett volna meg.